

Έπίκαιρο

Ο Μυστικός Δείπνος (Πάσχα)

Γιά νά δημιουργηθεῖ ἓνα κατανυκτικό κλίμα, πρὶν ἀπὸ τὴ διήγηση, μπορούμε νά ψάλουμε μαζί μέ τὰ παιδιά τὰ Ἐγκώμια.

Πλησίαζε τό **Πάσχα**, ἡ μεγάλη γιορτή τῶν Ἰουδαίων, κατὰ τὴν ὁποία γιόρταζαν τὴ θαυμαστή διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς Θάλασσας καί τὴ σωτηρία τοῦ λαοῦ τους ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν Αἰγυπτίων.

Ἐκεῖνο τό βράδυ, ὁ Χριστός μαζί μέ τοὺς μαθητές Του κάθισαν νά φᾶνε στὸν ἐπάνω ὄροφο ἑνὸς σπιτιοῦ. Οἱ μαθητές δέν ἤξεραν πῶς αὐτό εἶναι τό τελευταῖο τους κοινὸ δεῖπνο. Ὁ Χριστός ὅμως τὰ γνώριζε ὅλα. Κι ἐπιθυμοῦσε πολὺ νά φτάσει αὐτὴ ἡ ὥρα. **«Μεγάλῃ ἐπιθυμία ἔχω αὐτό τό Πάσχα νά φάω μαζί σας πρὶν ἀπὸ τό Πάθος μου»**, τοὺς ἀποκαλύπτει. Γιατί ἄραγε τόσο πολὺ τό ἐπιθυμοῦσε ὁ Χριστός μας;

Γιατί σ' ἐκεῖνο τό δεῖπνο φανέρωσε **ὅλη τὴν ἀγάπη Του** (βλ. Ἰω 13,1), **προσφέροντας τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό Του!**

Πρὶν ἀρχίσει τό δεῖπνο, οἱ μαθητές ἐκπληκτοὶ εἶδαν τὸν Χριστὸ νά ζώνεται τὴν ποδιά καί νά **τοὺς πλένει τὰ πόδια**, ὅπως συνήθιζαν νά κάνουν τότε οἱ οἰκοδεσπότες σ' ἐκείνους πού φιλοξενοῦσαν. Κι ἔπειτα, ἡ ἀγάπη Του ἔφτασε στοὺς ἀποκορύφωμά της! Ἐφτασε σὴν **θυσία, τὴν πιὸ μεγάλη καί συγκλονιστικὴ θυσία!** Ὁ Χριστός μας

σ' ἐκεῖνο τό δεῖπνο τέλεσε γιά πρώτη φορά τό **Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας**. Γι' αὐτό καί ὀνομάζεται **«Μυστικός δεῖπνος»**. Πῆρε ὁ Κύριος στά χέρια Του ψωμί καί, μετά ἀπό εὐχαριστήρια προσευχή, τό ἔκοψε καί τό μοίρασε στούς μαθητές Του λέγοντας: **«λάβετε, φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου»**. «πάρτε νά φάτε, αὐτό εἶναι τὸ σῶμα μου». Στή συνέχεια, πῆρε στά χέρια του ἓνα ποτήρι μέ κρασί, εὐχαρίστησε καί πάλι τὸν οὐράνιο Πατέρα Του καί εἶπε: **«πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν»**. Μέ ἀπλά λόγια: «Πιείτε ὅλοι ἀπ' αὐτό· αὐτό εἶναι τὸ Αἷμα μου, πού χύνεται γιά τὴ συγχώρεση τῶν ἁμαρτιῶν σας» (Μθ 26,26. 27-28).

Προετοιμασία γιά τὴ Θεία Κοινωνία

Αὐτά τὰ λόγια, παιδιά, τ' ἀκοῦμε σέ κάθε Θεία Λειτουργία. **Σέ κάθε Θεία Λειτουργία ζοῦμε ξανά τὸν Μυστικό δεῖπνο**. Πάνω στὴν ἁγία Τράπεζα, τό ψωμί (πρόσφορο) καί τό κρασί (νάμα) πού προσφέρουν οἱ πιστοί, ἁγιάζονται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο καί μεταβάλλονται σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Ἔτσι ὅταν πλησιάζουμε σὸ ἅγιο Δισκοπότηρο καί κοινωνοῦμε, παίρνουμε μέσα μας τὸν ἴδιο τὸν Χριστό!

Πόσο πολὺ μᾶς ἀγαπάει ὁ Θεός! Μᾶς χαρίζει τὰ **Τίμια Δῶρα**, τὴ Θεία Κοινωνία, τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ Του, νά γινόμαστε ἓνα μαζί Του! Στὶς φλέβες μας ρέει τὸ πανάγιο αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας! Ἀσὺλληπτη, σ' ἀλήθεια, ἡ ἀγάπη Του καί ἡ τιμὴ πού μᾶς κάνει!

Ἄραγε, παιδιά, ἐμεῖς ἀνταποκρινόμαστε σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη τιμὴ; **Πλησιάζουμε συχνά** σὸ ἅγιο Ποτήριο γιά νά κοινωνήσουμε; Κι εἴμαστε κάθε φορά **κατάλληλα προετοιμασμένοι**;

Ἄν μᾶς καλοῦσαν σ' ἓνα **ἐπίσημο δεῖπνο**, ἀπὸ καιρὸ θά σκεφτόμασταν πῶς θά ντυθοῦμε, πῶς θά ἐμφανιστοῦμε... Γιά νά πάρουμε μέρος στὸν Μυστικό Δεῖπνο τοῦ Χριστοῦ μας, φροντίζουμε

κατάλληλα νά ετοιμαστοῦμε; Δέν ἀρκεῖ νά ᾽ναι καλὰ καί καθαρὰ μόνο τὰ ροῦχα πού φορᾶμε. Εἶναι ἀνάγκη νά φροντίσουμε νά εἶναι καί ἡ ψυχὴ μας κατάλληλα ντυμένη.

Πῶς πρέπει ἄραγε νά εἶναι ντυμένη ἡ ψυχὴ μας; (*Ἄν ἔχουμε δυνατότητα, παρουσιάζουμε τό παρακάτω ὑλικό σέ προβολή, βλ. ἐποπτικό ὑλικό*).

▪ **Μέ τή μετάνοια:** Ἐπειδὴ δυστυχῶς λερώνουμε τήν ψυχὴ μας μέ τίς ἁμαρτίες πού καθημερινὰ κάνουμε -μέ τὰ ψέματα, τούς θυμούς, τίς ζήλιες, τίς κακίες μας-, ἓνα ροῦχο πολύ κατάλληλο γιά τήν ψυχὴ μας εἶναι ἡ μετάνοια. Δηλαδή, νά μετανιώνουμε εἰλικρινὰ γιά τὰ λάθη μας καί νά τὰ ἐξομολογούμεστε μπροστά στόν πνευματικό. Τό μυστήριο τῆς Ἐξομολόγησης καθαρίζει τήν ψυχὴ μας ἀπό τή βρομιὰ τῆς ἁμαρτίας καί τήν κάνει κατάλληλη νά δεχτεῖ τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

▪ **Μέ τήν ἀγάπη:** Μιά καρδιά πού ἔχει μέσα της κακία, πῶς νά δεχτεῖ τόν Χριστό, πού εἶναι ὁ Θεός τῆς ἀγάπης; Ἄν μαλώσαμε μέ κάποιον καί δέν συμφιλιωθήκαμε, ἂν ἀντιπαθοῦμε κάποιον καί τοῦ δείχνουμε κακία, ἂν δέν θέλουμε νά συγχωρήσουμε κάτι πού μᾶς ἔκαναν, τότε πῶς νά κοινωνήσουμε; Ὅταν φτάσουμε μπροστά στό Δισκοπότηρο, θά πρέπει νά ἔχουμε συγχωρήσει ἢ νά ἔχουμε ζητή-σει συγγνώμη ἂν σέ μιά παρεξήγηση τό φταίξιμο ἦταν δικό μας. Τότε μόνο εἴμαστε ἕτοιμοι νά κοινωνήσουμε.

▪ **Μέ τή νηστεία:** Ἡ νηστεία εἶναι μιά ἀσκηση πού γυμνάζει τήν ἀγάπη μας στόν Θεό. Πῶς πρέπει νά νηστεύει ὁ καθένας εἶναι ἓνα θέμα πού τό ρυθμίζει ὁ πνευματικός στόν ὁποῖο ἐξομολογούμεστε. Ὅπωςδήποτε ὅμως τό πρῶτὴ τῆς μέρας πού θά κοινωνήσουμε δέν τρῶμε οὔτε πίνουμε τίποτε ὥς τήν ὥρα τῆς Θείας Κοινωνίας.

Ἔτσι, μέ τή μετάνοια, τήν ἀγάπη καί τή νηστεία, θά ᾽ναι καλοντυμένη ἡ ψυχὴ μας τήν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας. Καί νά θυμόμαστε πάντα, παιδιά: Σ' ὅλη τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας παρακολουθοῦμε μέ **προσοχή**, μέ **εὐλάβεια**. Τήν ὥρα τῆς Θείας Κοι-

νίας ὁ ἱερέας μᾶς καλεῖ: «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε». Κι ὅταν λέει «φόβο Θεοῦ», ἐννοεῖ τὸν σεβασμὸ πού ὀφείλουμε νὰ ἔχουμε στὸν Θεό, τὴν προσοχή καὶ τὴν εὐλάβεια. Πλησιάζουμε στὸ ἅγιο Δισκοπότηρο χωρὶς νὰ μιλοῦμε ἢ πολὺ περισσότερο χωρὶς νὰ φωνάζουμε ἢ νὰ σπρώχνουμε. Τέτοια συμπεριφορά δὲν ταιριάζει τὴν ἱερὴ ἐκείνη στιγμή. Κι ὅταν φτάσει ἡ σειρά μας νὰ κοινωνήσουμε, ἀνοίγουμε καλὰ τὸ στόμα, βάζουμε ἀπὸ κάτω προσεκτικὰ τὸ μαντήλι, σκουπιζόμαστε, κάνουμε τὸν σταυρό μας, παίρνουμε ἀντίδωρο καὶ ξανακαθόμαστε ἤσυχα στὴ θέση μας μέχρι τὸ «δι' εὐχῶν».

Μετὰ τὴ Θεία Κοινωνία, μέ τὸν Χριστό στὴν καρδιά μας, εἴμαστε προσεκτικότεροι, παιδιά, στὰ λόγια καὶ στὴ συμπεριφορά μας. Ἄσχημες λέξεις κι ἄπρεπες συμπεριφορές δὲν ταιριάζουν σ' ὅσους κοινωνήσαν. Κι ὅλη τὴν ἐβδομάδα **δὲν ξεχνοῦμε ὅτι ἔχουμε μέσα μας τὸν ἴδιο τὸν Χριστό**, γι' αὐτὸ ἀγωνιζόμαστε νὰ μὴν Τὸν λυποῦμε, ἀλλὰ νὰ Τοῦ λέμε μ' ὅλη μας τὴ ζωὴ ὁλόθερμο τὸ «εὐχαριστῶ» μας.

(Στὸ τέλος τοῦ μαθήματος, θὰ μπορούσαμε νὰ μάθουμε στὰ παιδιά τὸ ἐξαποστειλᾶριο «Τὸν νυμφῶνα σου βλέπω»).

**Τὸ ἔνδυμα τῆς ψυχῆς μου
κρατῶ καθαρὸ·
ποθῶ τὸν Χριστό μου
συχνά νὰ κοινωνῶ.**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ἑγχρωμὴ εἰκόνα - Προβολή.
2. Τροπάρια ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία τῆς Θ. Μεταλήψεως
3. Ἑγκώμια.
4. Κατασκευὴ: Πασχαλινὸ καλαθάκι.